

[Aksel Møller.]

kendsgerning, at hvis den vil beholde livet, må den lade sine lovforslag skrive om: Jeg kan godt forstå, det svækker befolkningens interesse for det politiske liv. Interessen for det politiske liv beror på, at der findes modsætninger, om hvilke der kæmpes, men når vi har en regering, der ikke vil kæmpe, anser jeg det for temmelig givet, at man ikke i befolkningen kan påregne en stigende interesse for det politiske liv, som det føres i øjeblikket.

Hvor ender den linie, som den høje regering har lagt med sine lovforslag? Det er ikke for meget at sige, at det er en omstøbning af samfundet, der tilsigtes; det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde jo i en tale for nogle dage siden en hel del om dette, som efter min mening fortrinligt belyser, hvad det er, man tilsigter med det lovforslag, der da var til behandling. Det, man vil, er, at landets økonomiske virksomhed efterhånden skal overføres til staten; forskellige statsorganer skal lede den økonomiske virksomhed. Den gammeldags socialisme, som gik på med dødsforagt og krævede det privatkapitalistiske samfund aflivet, ved at produktionsmidlerne og ejendomsretten til disse overgik til staten, er ikke længere levende; den nye socialisme har langt mere raffinerede metoder til sin disposition; den vil simpelthen formindske den private kapitaldannelse; og i den udstrækning, hvori det lykkes den at formindske den private kapitaldannelse, indtræder staten ganske naturligt i det tomrum, som opstår, efterhånden som privatkapitalens evne og styrke til at tage sig af opgaver, der skal løses, bliver mindre og mindre.

Det ville føre for vidt her at komme ind i en stor diskussion om opsparing. Jeg har nok set, at den højtærede finansminister på et møde udenfor tinget har ført en, må jeg sige, temmelig lærd diskussion om opsparingen, en meget akademisk behandling af emnet: Hvorledes forøges opsparingen? Hvad er forudsætningerne for en forøget opsparing? Jeg forstår, at den højtærede finansminister hylder den opfattelse, at forudsætningen for en forøget opsparing er en forøget produktion, men der er vel ingen, der tør bestride, at det i samme sammenhæng må siges, at forudsætningen for

en forøget produktion er en i det givne øjeblik tilstrækkelig stor opsparing; ellers kommer man ud i det, det danske folk allerede er i færd med at komme ud i, nemlig en kolossal likviditetskrise i forholdet til udlandet.

Den højtærede finansminister vil næppe kunne afdisputere mig den opfattelse, som afdøde professor Birck plejede at give udtryk på følgende måde: at det er svært at afgøre, hvilket af saksens blade det er, som klipper. Jeg har den opfattelse, at diskussionen om, hvorvidt opsparingen skal gå forud for produktionsstigningen, eller produktionsstigningen skal gå forud for opsparingen, netop er en diskussion om, hvilket af saksens blade der fører klippet.

Set fra mit enkle — og måske lidt gammeldags — synspunkt er høj opsparing i et samfund tegn på økonomisk modstandskraft og evne til at udvikle sin produktion, og derfor synes jeg, det må ligge i en regerings politik først og fremmest at værne om den opsparing, som findes, og afstive den tilbøjelighed til opsparing, som ligger i mennesket. Jeg skal her gøre den reverens for den højtærede finansminister, at han er bedre til at tale om opsparing end til at lovgive om opsparing; de forslag, vi har set fra den høje regerings side, har — forekommer det mig — i alt fald ikke svaret til de taler, der har været holdt fra regeringens side herom.

Diskussionen ude omkring i landet om de forslag, vi har beskæftiget os med, har taget særlig fart for skattefradragsrettens vedkommende. Der går stadigvæk dønninger fra diskussionen herinde ude i pressen og ude omkring mand og mand imellem. Jeg indrømmer, at diskussionen mange steder føres med megen saglighed, men enkelte steder — og ikke mindst på toneangivende sted — ved fordrejning af kendsgerninger. Jeg har f. eks. set, at „Social-Demokraten“ — regeringens hovedblad — påstår, at den konservative modstand mod afskaffelsen af skattefradragsretten var ensbetydende med, at vi svigtede mellemstanden. Jeg kan afvise en sådan påstand. Som ærede medlemmer her i tinget sikkert vil erindre, skyldtes det et konservativt initiativ, at det lykkedes i marts måned, ved behandlingen af udskrivningsloven, at få nedsat de direkte skatter på mellemindtægterne,